

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 18/09-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. januára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť V. P., R., zastúpeného advokátom JUDr. L. Š., Č., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Všeobecnej deklarácie ľudských práv postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 374/2002 a jeho rozsudkom zo 4. júla 2006, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co 417/2006 z 25. novembra 2007 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 113/2008 z 26. augusta 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. novembra 2008 doručená sťažnosť V. P., R. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. L. Š., Č., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Všeobecnej deklarácie ľudských práv (ďalej len „všeobecná deklarácia“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej

len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 374/2002 a jeho rozsudkom zo 4. júla 2006, rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 417/2006 z 25. novembra 2007 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 113/2008 z 26. augusta 2008.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„som v právnej veci vedenej na Okresnom súde v Čadci pod č. k. 10 C/374/2002 v právnom postavení odporcu...

Vo vyššie uvedenej právnej veci vedenej pre OS v Čadci pod č. k. 10 C 374/2002 podal navrhovateľ Ing. I. Š... dňa 15. 7. 2002 návrh o vypratanie nehnuteľnosti... proti mne ako odporcovi...

Okresný súd v Čadci rozhodol rozsudkom č. 10 C 374/2002-180 zo dňa 4. 7. 2006, že ako odporca som povinný vypratať nehnuteľnosť...

Proti predmetnému rozsudku OS v Čadci som sa odvolal, pričom Krajský súd v Žiline rozsudkom č. 5 Co 417/2006 zo dňa 25. 10. 2007 rozsudok Okresného súdu v celom rozsahu potvrdil.

Proti rozsudku odvolacieho súdu som podal dovolanie a žiadal, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie okresného a krajského súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Uviedol som, že v konaní došlo k vadám podľa § 237 písm. f) O. s. p. a § 238 ods. 2 O. s. p., pretože Krajský súd nerozhodol rozsudkom, či pripúšťa alebo nepripúšťa dovolanie napriek tomu, že vo svojom odvolaní zo dňa 7. 9. 2006 som žiadal, aby sa touto otázkou zaoberal...“

Sťažovateľ vidí porušenie ním označených základných práv v nesprávnych skutkových zisteniach a právnych záveroch okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 17 ods. 1 a 2 všeobecnej deklarácie postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 374/2002, zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 10 C 374/2002 zo 4. júla 2006, rozsudok krajského súdu sp. zn. 5 Co 417/2006

z 25. novembra 2007 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 113/2008 z 26. augusta 2008 a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie okresnému súdu a priznal mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03). Podanie sťažnosti po uplynutí uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej

(§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 17 ods. 1 a 2 všeobecnej deklarácie postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 374/2002 a jeho rozsudkom zo 4. júla 2006, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 417/2006 z 25. novembra 2007, ktorým bol v odvolacom konaní potvrdený rozsudok okresného súdu zo 4. júla 2006, a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 113/2008 z 26. augusta 2008, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie smerujúce proti rozsudku krajského súdu z 25. novembra 2007.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 1 a 2 všeobecnej deklarácie každý má právo vlastníť majetok tak sám, ako aj spolu s inými a nikoho neslobodno svojvoľne zbaviť jeho majetku.

Podľa zistenia ústavného súdu rozsudok okresného súdu sp. zn. 10 C 374/2002 zo 4. júla 2006 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 5 Co 417/2006 z 25. novembra 2007 nadobudli právoplatnosť 17. marca 2008.

Ústavný súd preto konštatuje, že sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu 13. novembra 2008 v časti smerujúcej proti okresnému súdu a krajskému súdu zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a tým je daný dôvod na odmietnutie sťažnosti v týchto častiach pre oneskorenosť.

Ústavný súd zároveň uvádza, že vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti okresnému súdu je daný aj dôvod na jej odmietnutie pre nedostatok právomoci ústavného

súdu, pretože preskúmanie rozsudku okresného súdu bolo na základe prístupného opravného prostriedku (odvolania) v právomoci krajského súdu.

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti okresnému súdu pre nedostatok svojej právomoci, v časti smerujúcej proti krajskému súdu ako oneskorene podanú.

K sťažovateľom namietanému porušeniu jeho označených základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 17 ods. 1 a 2 všeobecnej deklarácie uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 113/2008 z 26. augusta 2008 ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplývalo z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). O prípadnom porušení základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 17 ods. 1 a 2 všeobecnej deklarácie by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Zo strany sťažovateľa však nebolo namietané porušenie ústavnoprosesných princíпов vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto nie je možné uvažovať o prípadnom porušení označených základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo

slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07, I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Ústavný súd z vyžiadaného uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 113/2008 z 26. augusta 2008 zistil, že najvyšší súd týmto uznesením odmietol dovolanie sťažovateľa smerujúce proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 417/2006 z 25. novembra 2007 a pritom postupoval plne v súlade s Občianskym súdnym poriadkom v platnom znení a tam vymedzenými podmienkami prípustnosti dovolania proti právoplatnému rozsudku odvolacieho súdu.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru o nedostatku príčinnej súvislosti medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a možným porušením základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 17 ods. 1 a 2 všeobecnej deklarácie a v nadväznosti na to k záveru o zjavnej neopodstatnenosti tejto časti sťažnosti sťažovateľa. Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť v časti smerujúcej proti najvyššiemu súdu ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2009